

sions i l'espectacle de moltes persones amb títol professional ocupades en tasques inferiors.

Aquestes mides són conseqüència de la política estatal d'Hitler, que en un règim de liberalisme només poden ésser substituïdes per un sistema de rigorositat en l'admissió i exàmens consecutius que segueixen les ensenyances universitàries.

L'ESPERIT AVENTURER COM A PROBLEMA NACIONAL

En l'època colonitzadora, l'esperit aventurer fou necessari per tal d'intensificar la població de les colònies aportant-hi l'esperit de la nació que tenia la tasca de colonització. L'època del coloniatge ha anat minvant i ha arribat a ésser nul·la per algunes nacions, mentre que els temps moderns han augmentat l'esperit d'aventura, manifestant principalment en la vida errabunda. I l'esperit aventurer dels inquietos errabunds homes d'avui, arriba a fer-se un problema nacional.

I aquest fou un dels temes discutits en la "Mental Health Conference", que tingué lloc al "Caxton Hall de Westminster", de Londres, el darrer mes de novembre.

Mr. F. S. Preston, "Headmaster", de "Malvern College", digué que les causes principals de l'esperit de vagabundatge eren el desig d'aventura per tal d'escapar a un medi desagradable. A més, influeixen l'esperit de noves adquisicions i un concepte irresponsable i hedonista de la vida. Causes secundàries són el canvi sofert per la vida familiar, la comercialització de l'esport modern i les molt més grans facilitats per al vagabundatge públic. El concepte de la vida en moltes llars és avui netament materialista, havent-se esvaït tot pensament seriós inspirador del viure. Les restriccions legals poden fer minvar l'esperit aventurer, però en cap qüestió ha estat més ridícula la llei que en les temptatives de restringir les apostes en els espectacles públics. Els remeis reals han d'ésser segures reformes socials encoratjament de l'austeritat i l'educació. L'obra nacional d'estalvi ha estat potser el moviment més seriós en aquest sentit.

El Dr. Crichton Miller digué que el problema era i ha d'ésser sempre una qüestió de grau. El principi moral que està inclòs en aquest problema és el que "cap societat no pot ésser sana, si la distribució de la riquesa era determinada

per la sort i no significava servei, intercanvi i ofrena". En el flanejar, com en l'aventura i l'especulació, l'home va en recerca d'allò incalculable; en l'aventura es troba amb l'esforç i amb la raó i en la vagabunderia sovint ni amb l'un ni amb l'altra. Allò desconegut i imprevisible ha fascinat sempre l'esperit humà: el plaer que produeix és per la qualitat de la tensió, i algunes naturaleses requereixen la tensió estimuladora. Les diferents reaccions a aquesta necessitat indiquen l'actitud individual davant la vida. L'home narcicista, que es guaita com la cosa més preciosa que hi ha al món, s'atreveria a flanejar, però mai a l'aventura. Els introvertits poden exposar-se a grans riscos quan estan sols i ésser cautes estant en companyia, mentre l'extravertit és justament el contrari: d'això. Hi ha un estret paral·lisme entre el vagabundatge, l'alcoholisme i donar-se a les drogues; tots són una evasió de l'avorriment, d'un tonus sentimental obtús i enterbolit per una desesperança irremeiable. Podria ésser que l'augment de la vagabunderia estés associat a una minva de l'alcoholisme. La vagabunderia és regressiva, per tal com està associada a les dues característiques de la immaduresa: credulitat i irresponsabilitat. La suprema marca de la ment infantil és la de creure quelcom només perquè desitja creure-ho, a despit de la seva impossibilitat de raonament o la seva improbabilitat. L'Estat no ha fet res per tal de protegir els adults crèduls perquè ells no necessitaven la protecció i formen part del cos electoral. Poderosos interessos creats estaven interessats en la seva explotació. L'única esperança, per tant, resta en pujar i educar una nova generació menys crèdula. Desenvolupar en els joves un sa judici ha estat un dels anhels més elevats de l'educació, però la temptativa sovint ha fallit per l'acció autoritària i dogmàtica dels mestres. Una grossa proporció d'errabunds "sportsmen" han estat allò que han estat perquè se'ls ha encoratjat a desenvolupar-se en els jocs i en el gimnàs, però no a la classe, a la biblioteca, a la capella. La irresponsabilitat ha d'ésser tractada com a prova de puerilitat ans que de perversitat.

En assenyalar el perill social actual de la vagabunderia, altres oradors insistiren en la seva importància mèdico-educativa i afirmaren que si la vida pot ésser aventura, no serà mai res essent vagabunderia.